

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. március 21.
(vasárnap)**

Horváth Géza

TE MIT VISZEL AZ ÚR ELÉ?

Énekek: 162, 459

Alapige: 4Mózes 7,3a

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, méltó, hogy Téged dicsőítsen és magasztaljon minden örökkön örökké! Köszönjük, hogy ezt tehetjük már itt lent a földi istentiszteleten, és hogy ezt fogjuk majd tenni ott a mennyekben is egy örök életen keresztül. Hadd köszönjük meg Neked, hogy most is igaz az ének: „Ím, bėjöttünk nagy örömben, Felséges Isten, A te szentidnek gyülekezetébe, A te templomodba”, még akkor is, ha most csak lelki értelemben valós és igaz. Köszönjük, hogy most, amikor lélekben elcsendesedhetünk, ki-ki közülünk ott, ahol hallgatja az igét, ahol figyel a Te üzenetedre, leborul Előtted, és istentiszteletté szentelődik az alkalom, és templommá szentelődik a hajlék, az élet és a szív, mely befogadott Téged, a dicsőség Urát.

Kérünk Téged a most megszólaló, hirdetett igéért, Urunk. Az énekekben úgy kértük: „Prédikáltasd szent igédet, Felséges Isten! Ne hagyd szomjúhozni a mi lelkünket!” Hadd köszönjük meg Neked, hogy igéd áldott forrása és üzenete kiapadhatatlan, mindig élő és mindig ható, és felüdíti a lelket. Ezt kérjük most Tőled, mennyei Atyánk, Szentlelked által és segítségével. Valóban szólj hozzánk, és beszélj velünk!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Mai ószövetségi igénk a Mózes 4. könyve 7. fejezetének egy része. Engem nagyon megfogott a tegnapiból ez a 3. vers, és emellett maradt mindig a szívem, a hitem és a reménységem. Ezt a rövid tőmondatot, amit felolvastam, írjuk be szívünk hústábláira: „*odavitték áldozatukat az Úr elé*”. Azért, hogy megértsük majd, az egész fejezetet röviden meg fogjuk nézni.

Mózes 4. könyve a nép pusztai vándorlásának történelemkönyve. Istennek odaadó, türelmes, szerető gondoskodásáról beszél nekünk a sokszor lázadó, zúgolódó nép iránt. Azt olvassuk, hogy Isten a táborban lakott, és ez egy csodála-

TE MIT VISZEL AZ ÚR ELÉ?

tos valóság, mert ígérete beteljesedett, amikor azt ígérte, hogy közöttük, az Ő népe között fog lakni, miután leszállt, hogy megszabadítsa őket. Vagyis Isten egy megváltott, megszabadított nép között lakik. És a Biblia végén, az utolsó könyvben, a Jelenések könyvében azzal találkozunk, hogy ott is Isten lakik az Ő népével, „*Isten lesz velük, az ő Istenük*”, aki nem csak magához, hanem maga köré gyűjti a népet, és annak életét irányítja.

Röviden foglaljuk össze, Testvérek, hogy Mózes 5 könyvének mi is a jelentősége számunkra az Újszövetség fényében! Úgy szeretném megfogalmazni a számotokra, hogy Mózes 1. könyve a kegyelemről, a kiválasztás csodájáról szól, hogy Isten könyörül, akin könyörül, és irgalmaz annak, akinek irgalmaz. Nem számít az elsőszülöttség. Az számít, hogy Isten hogyan rendelkezik, és hogyan dönt. A 2. könyv a zsidóknak Egyiptomból való szabadulásáról szól, vagyis újszövetségi értelemben a megváltásról. Mert akiket Isten elrendelt, azokat meg is fogja váltani, azokat Jézus Krisztusban megkeresi, szereti, és megváltja. A 3. könyv a mi számunkra újszövetségi értelemben a hálás, Isten előtt hódoló életéről szól, hiszen a megváltottak ezt teszik, zengik az Ő dicséretét, hálás, hódoló, megváltott életet élnek. A 4. könyv – amivel most foglalkozunk – újszövetségi értelemben a harcoló, harcban álló hívőről szól. Hiszen nézzétek meg, Testvérek, hogy a 4. könyv éppen ezzel kezdődik: számláld meg a harcra foghatókat! Isten megváltott népe nemcsak hálás nép, hanem csatába, harcba induló nép. Újszövetségi értelemben a 4. könyvről beszél nekünk Pál apostol, amikor azt mondja, hogy „*harcold meg a hit szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hívattattál!*” Isten népe harcban levő nép: az ördög, a világ és a test ellen – mondja a hitvallásunk – szabad lelkiismerettel harcoljak! A hívő ember tehát Isten katonája, Jézus Krisztus harcosa, Izraele lelki értelemben. És az 5. könyv arról szól, hogy Isten megváltott népe készül bemenni elkészített hazájába. Újszövetségi értelemben erről szól Mózes 5 könyve. Arról tehát, hogy megvan nekünk az Ő nyugalomába való bemenetel ígérete, és felsejlik Isten népe számára a dicső Kánaán, a tejjel és mézzel folyó föld, vagy a Jelenések könyve szerint a mennyei hon dicső hazája.

Éppen ezért, kedves Testvérek, Isten megváltott népének nagy ajándéka az Úr jelenléte. A megváltás nélkül Isten jelenléte az ember számára ítéletet jelent. Gondoljatok Ézsaiásra: „*jaj, nekem, elvesztem!*” A megváltás nélkül az ember az ítélő Istennel találkozik és találkozhat. Csak a megváltás csodájában lesz nekünk Istenünk kegyelmes Atyánkká, Jézus Krisztus által kegyelmes Istenünk-ké. És arról szól itt a könyv, hogy a megváltott nép életében ott van Isten. „A te jelenléted Megvidámít, éltet, Bátor szívet ad.”

Az előző részekben arról van szó, hogyan készül el a szent sátor. Amikor befejezte Mózes a hajlék felállítását – így olvassuk az 1. versben – „*és felkente azt, és megszentelte azt minden edényével egybe, és az oltárt és annak minden edényét; és felkente és megszentelte azokat*”. A felszentelés után azonban, Testvérek, következik egy nagyobb, ünnepélyesebb felszentelés, melyet részletesen ír le Isten igéje: a 12 törzs fejedelme jön a felszentelő ajándékokkal. Hiába szentelte volna fel Mózes a szent hajlékot, ha a 12 törzs, ha Isten népe nem szentelte

volna fel az ő ajándékaival. Ez még hozzátartozott, ez egy folyamatos felszentelés. Nemcsak egy ünnepélyes átadása van itt valaminek, Testvérek, hogy felállítatik a sátor újból, hanem arról van szó, hogy első nap ez jön, második nap az jön, harmadik nap az jön... és hozza a nép szívét-lelkét, imádságát, hódolatát.

Ma is felszentelnek olyan helyeket, ahol az ige hirdettetik, mást nem is szabad felszentelni, más felszentelésen ne is vegyetek részt! Csak azt lehet felszentelni, ahol Isten ígéje hirdettetik, de ha nincs ott Isten népe egy felszentelt helyen a maga hódolatával, azzal a „csodálva, imádvá tekintek kegyelmének tengeribe” örömeivel, akkor hiába szentelte fel a lelki vezető. Jöhetett oda püspök, zsinatelnök, bárki felszentelni, jöhetett oda a környék lakossága vagy több ezres tömeg, azt mindig a gyülekezet tagjainak kell odaszánt szívükkel, életükkel, áldozatukkal nap, mint nap felszentelni. Testvérem, tudod-e, hogy várja a te odaadásodat is a te hatalmas Urad? Tudod-e, hogy a te hódolatodat, szívedet, a te felszentelő odaadásodat várja a te megváltó Urad? Miért nem igyekszel? Miért nem indulsz Felé? Olyan szép lehetett az, amikor a 12 törzs összegyűjti az adományt, ahogy a törzsek vezetői viszik oda a szent sátorba, az oltár és a sátor felszentelésére viszik az ő ajándékukat. Hol vannak ma a hódolók, Testvérek? Hol vannak ma az ilyen felszentelők?

Hadd beszéljek arról, hogy mit jelentett az, amikor még mielőtt jönnének a fejedelmek, hogy *„vitték az áldozatukat az Úr elé: hat borított szekeret és tizenkét ökröt; egy-egy szekeret két-két fejedelemért, és mindenikért egy-egy ökröt; és odavitték azokat a sátor elébe”!* Hat ponyvás szekeret kellett hozni, mindegyik előtt két-két igavonó állat, és Mózes odaadja ezeket a lévítáknak, de azt olvassuk az Igében, hogy Kéhát fiai semmit nem kaptak, mert az ő dolguk az volt, hogy a szent dolgokat a vállukon vigyék. A sátort magát, annak részeit lehetett vinni ezeken a borított vagy ponyvás szekereken, amelyek védve voltak az időjárás viszontagságaitól, de Kéhát fiai nem kaptak szekeret azért, mert nekik a szent dolgokat a vállukon kellett vinni. Voltak dolgok a szent sátorban, amelyeket féltve kellett őrizni, Testvérek. Amit nem szekerek vittek, hanem emberek, amelyeket a vállukon cipeltek, amely terhet nem lehetett átadni a szekereknek, olyan szent és értékes dolgok voltak azok.

Emlékszem, hogy amikor ide költöztünk, akkor sok mindent betettek a kamionba, de voltak olyan dolgok, amelyekre azt mondtam, hogy ezt csak abban az autóban lehet szállítani, amit én vezetek.

Más az, amit a szekér vitt, és más az, amit Kéhát fiai a vállukon vittek, mert olyan drága volt, és ők kitüntetettek voltak, mert ők vihették ezt a drága kincset. Ebben nagyon sok igei üzenet van, nem is tudom felsorolni, Testvérek, de most, ha ezt az ígét megnézzük az Újszövetség fényében, akkor gondoljatok arra, amikor Pál apostol beszél Timóteusnak arról, hogy van rád bízott kincs, Timóteus, azt mondja: *„a rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által!”*

Ma is van olyan, Testvérek, amit Isten megváltott népének magának kell hordoznia. Van olyan kincs, amit Isten a te válladra akar tenni, és azt neked kell tovább vinni, neked kell hordozni. Kéhát fiai erre hívattattak. Ők nem kaptak

TE MIT VISZEL AZ ÚR ELÉ?

szekereket, nem kaptak ökröket, hanem sokkal többet kaptak: hordozhatták a szent sátor legdrágább részeit, az istentisztelet legdrágább elemeit.

Nézzük meg, mi az újszövetségi istentisztelet legdrágább eleme! Tudjátok, remélem, hogy az újszövetségi istentisztelet legdrágább eleme az evangélium, az ige, a Szentírás üzenete. Nekünk, az Újszövetség istentiszteletében járó népnek, Isten megváltott népének ez a legdrágább kincse: Isten ígéje, a tiszta evangélium üzenete! Amit a mi Istenünk leírt, ideadott, amit Károli Gáspár lefordított, amit reformátor eleink megértettek, leírtak, és ránk bízta.

Vajon mi vagyunk-e ennek a hordozói? Lehetnek az egyházban olyanok, akik szekereket, meg ökröket szeretnének. Vannak talán, akik a gyülekezetben rangért, kitüntetésért, elismerésért vagy sikerért törtetnek, de mi legyünk ott Kéhát fiai között, Testvérek! Mi legyünk olyanok, mint Kéhát fiai, akik nem kapnak szekereket és ökröket, hanem kapják ezt a drága kincset, az evangélium üzenetét, amelyet hordozhatsz és hordozhatok. Testvérek, amikor ma reggel elcsendesedtem, megláttam, hogy ez az életem legnagyobb kitüntetése, ez az életem legboldogabb tapasztalata, hogy én ezt hordozhatom, hogy az én Uram ezt bízta rám. Énekeljük az egyik énekünkben: „Lelkek éjét oszlatni fényel: Reád azt Úr ezt bízta, lásd”, mert meg kell látni, mit bízott rád az Úr! Meg kell látnod, hogy mit kell hordoznod olyankor, amikor az igét elmondod bizonyágtételképpen, amikor megállsz egy beteg mellett, amikor egy gyászolóval beszélsz, aki elvesztette a szerettét. Adja meg Isten ezt a csodát, hogy legyél ige-hordozóvá, legyél olyan, mint a Kéhát fiai, akik ezt a drága kincset hordozták! Igen, ma is ezt kell féltve őrizni, Testvérek! Mi, Pasaréten, féltve őrizzük Isten ígéjének tisztaságát, és ebből nem is akarunk feladni semmit, féltve őrizzük az apostoli tanítást, és féltve őrizzük – úgy, mint Kéhát fiai – a reformátor eleink tanítását, amin álltak a mi eleink évszázadok óta, és mi ezt féltve szeretnénk őrizni. Legalábbis én igen, remélem, hogy lelkésztársaim is, meg még sokan vannak a presbitériumban, a gyülekezetben, akik azt mondják, hogy mi ezt szeretnénk hordozni, és akkor is a vállunkon hordozzuk, ha sokszor nehéz. Akkor is, ha sokszor úgy éljük meg, hogy talán teher, mert könnyebb lenne egy egyszerűbb evangéliumot elmondani, amit az emberek szívesen hallanak. Az evangéliumnak ez a terhe, hogy nem azt mondjuk, amit az emberek hallani akarnak, hanem azt, amit az Úr üzen. Nem azt, hogy milyen igényeik vannak sokaknak, hanem azt, hogy mire van szükséged, és sokszor ez az evangéliumnak a terhe. Ebbe sokszor bele lehet fáradni – mondja Pál apostol – de ezt semmivel fel nem cserélnénk, és oda nem adnánk! Ma nagy feladatunk, Testvérek, ezt a drága kincset vinni úgy, mint Kéhát fiai vitték. Ezt a drága kincset vinni, hogyha majd jön „az Úr Lelke, mennyből alájövő”, és mi visszük ezt a piciny tüzet, ezt a parázst, akkor majd bekapjon a Lélek tüze, és feléledjen, és jöjjön a dicsőítő, jöjjön az ébredés, jöjjön az egyház megújulása! De, Testvérek, kell közösség, kell gyülekezet, kellesz te, aki ezt a piciny lángot viszed tovább, Kéhát fiaként őrzöd, és azt mondod, mi benne leszünk! Hol vannak ma az igei igazságokat őrzők? Álljatok hát elő! Legyél velem együtt Kéhát fia, akik a tiszta tanítást, az Ige nagyszerű üzenetét tudjuk hordozni! Legyél ebben hűséges, hordjad a gyülekezetedben,

Testvérem, hordjad a családban, legyél példakép, hogy úgy emlékezzenek rád majd egyszer a te szeretteid, hogy az én apám vagy anyám, nagyapám vagy nagyanyám hordozta a szent dolgokat!

Hadd térjek most rá, Testvérek, ennek az ígének a tényleges üzenetére, hogy milyen áldozatot vittek az Úr elé! *„És vitték az ő áldozatukat az Úr elé.”* Leírja a Biblia, hogy a 12 törzs mit vitt oda, részletesen. És lehet, hogy valaki azt mondja, hogy unalmas ezt olvasni ennyi versen keresztül. A 7. fejezet 89 versből áll, és mindig ugyanazt írja a Biblia: az egyik törzs, a másik törzs, a 12. törzs mit vitt az Úr elé. Ennek bizony nagyon komoly lelki üzenete van.

Nem unalmas leírás ez, Testvérek, mert először is, amit te az Úrnak viszel vagy az Úrért teszel, az Nála számon van tartva! Pontosan leírja, hogy ki mit vitt az Úr elé ajándékképpen, milyen áldozatot hozott az Úrért. Két igehelyet hadd idézzek alátámasztásul! Az 1Krónika 11-ben olyan szépen van leírva a mi számunkra, hogy Dávid hűséges emberei mit tettek, azok a hűséges szolgálói, akik mellette voltak. *„Ezek szám szerint a hősök, akik Dávid körül voltak”,* és leírja a Biblia egyesével, hogy kik ezek a hősök, mit tettek a királyért, mit tettek Dávidért, akik mellette voltak, akik erősen forgolódtak vele az ő királyságáért egész Izráellel. Például a 20. versben: *„és Abisai, Joáb testvére volt a háromnak előjárója; ő ragadott dárdát háromszáz ellen, akiket megsebesített; és ő volt a leghíresebb a három között”.* Az Újszövetségben van egy szép felsorolás a Róma 16-ban, hogy ki mit tett az Úrért. Amikor Pál apostol búcsúzik a gyülekezettől és köszönti az gyülekezet tagjait, ilyeneket olvasunk, hogy *„Priscillát és Akvilát, kik nékem munkatársaim Krisztus Jézusban, akik az én életemért a saját nyakukat tették le; akiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is. ... Köszöntsétek Máriát, ki sokat munkálkodott körülöttünk. ... Köszöntsétek Apellest, ki Krisztusban megpróbáltatott.”* És így tovább... majdnem vég nélkül sorolja az apostol, név szerint, hogy ki mit vitt, és ki mit tett.

Testvérem, hadd kérdezzem meg: rólad készül-e valamilyen feljegyzés az élet könyvében? Hiszen ne felejtjük el, hogy amikor megnyitnak a könyvek, amelyekbe sok minden be van írva, legfőképpen a nevünk, a megváltottak nevei, és ha a Biblia leírja, mit tettek az Úr ügyében, akkor az is ott van. Lehet, valakinek gazdag, tartalmas élete, de ha nem az Úrban élt, akkor az élet könyvében nem lesz róla még egy tőmondat sem írva. Lehet valaki nagy tudós, felfedező, gazdasági szakember, világszerte ismert nevű valaki, de ha az élet Ura nem volt az övé, akkor az élet könyvében egy fél mondatot sem lehet majd róla olvasni. És lehet valaki talán 1-2 elemi végzett özvegyasszony, akinek nem volt lehetősége többet tanulni, de lehet, hogy oldalak lesznek teleírva azzal, hogy mit tett az Úrért. Hadd kérdezze meg az Úr tőled ma, hogy vajon rólad milyen feljegyzés készül! Készül-e egyáltalán valamilyen feljegyzés? Vajon hány lapot tudott már teleírni az Úr a te dolgaidal, vagy pedig teljesen üres még az az oldal, amelyik rólad szólna?

Mindez az Úrnál van nyilvántartva, a Biblia leírja, ezért nem itt a földön kell nyilvántartani. Azt mondja Jézus is az Újszövetségben, nem biztos, hogy itt a

TE MIT VISZEL AZ ÚR ELÉ?

földön kell nyilvántartani, hogy ki mit tett az Úrért, az bőven elég nekünk, ha az Úr tartja nyilván. Olyan szomorú vagyok, amikor látom a templomokon, gyülekezeti házakon, parókiákon óriási betűkkel a táblákat, hogy ki építtette, mikor, kinek a püspöksége alatt, kinek a főgondnoksága alatt, ki volt a lelkész, ki volt a gondnok! 30 évvel ezelőtt azt kértem a presbitériumtól, hogy hozzunk egy határozatot, hogy a gyülekezetben soha ne lehessen semmilyen táblát kitenni emberek nevével! Mert „*ha mindazokat megcselekedtétek, mondjátok, hogy haszontalan szolgák vagyunk; mert amit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük*”. Nem teljesítettünk 110%-ot, még 101-et sem, még a 100-tól is nagyon messze vagyunk, hanem azt valljuk, hogy „*Istené a dicsőség*”, „*mienk pedig orcánk pirulása*”. Az Úré a hatalom, a fenség, a dicsőség, így is volt, és így is van! Milyen áldott dolog, Testvérek, amikor a törzsekről ezt olvassuk: elég, ha az Úr nyilvántartja!

A 12 törzs különböző nagyságú volt, nem volt egyforma földterületük, nem volt egyforma tehetségük, mégis ugyanannyit visznek, nincs semmi különbség. Azért, mert az Úr előtt, amikor valaki odaadja és odaszánja magát, akkor nincs, és nem lehet versengés, hogy én különb vagyok, mint a másiktörzs, én többet adok, vagy tőlem több telik ki – és én éppen ezért többet várok ezért –, hanem mindenki ugyanannyit vitt. Nem volt megerőltető a legkisebb törzsnek sem, és a nagyobbaknak sem volt oka a dicsekvésre.

Fejedelmek vitték, és csak fejedelmi ajándékot vihettek az Úrnak. Isten ígé-jének az az üzenete, Testvérek, hogy Isten gyermekei között valóban csak azok a fejedelmek, akik fejedelmi ajándékot tudnak hozni az Úr elé. Az Újszövetség ko-rában, egy istentisztelet végén, melyen Jézus Krisztus is részt vett, megállt Jézus a persellyel átellenben. Jöttek sokan, akik sokat dobtak bele, hozták az ajándé-kot, de a Biblia azt írja, hogy egyszer csak jön egy fejedelemasszony. Igaz, hogy világi rangja nem ez, ez az Úrban való lelki rangja, hogy Izráel fejedelme. A Bib-lia úgy írja, hogy egy szegény özvegyasszony, így is emlegetjük, hogy „a szegény özvegyasszony két fillérje”, mert ő ennyit hozott. Mégis ez az asszony, Testvérek, fejedelem! Mert igaz, hogy szegény özvegy a világ szemében, a farizeusok sze-mében, az ott összegyűlt gyülekezet szemében, de az Úr szemében egy feje-delemasszony! És Jézus érdemesnek tartja, hogy megszólaljon, mert ennek a fejedelemasszonynak a fejedelmi ajándéka a magukat fejedelemnek gondoló fa-rizeusokat és írástudókat koldusszegénnyé teszi. Hiába dobálnak bele sokat a perselybe, de koldusszegénnyé teszi őket ennek a fejedelemasszonynak a feje-delmi ajándéka. Vagy gondoljatok arra az asszonyra, aki ráönti Jézusra az olajat az Ő temetésére nézve. Sokan felszisszennek, de ez nem egy parázna nő, hanem lelkileg egy fejedelemasszony, aki hozza az ő áldozatát, az ő ajándékát. Ilyen le-hetsz te is, Testvérem! Vidd áldozatodat az Úr elé, légy Izráel fejedelme te is! Nem lehetsz Rúben törzsének, Júda törzsének, vagy Benjámin törzsének a veze-tője, de lehetsz Izráel fejedelme, Isten harcosa, Isten hőse, Isten lelki népének, megváltott népének fejedelme, aki fejedelmi ajándékot tudsz hozni az Úr elé!

Elsőként Júda törzse viszi az ajándékot. Az első napon Júda törzsének ve-zetője viszi oda, pedig nem Júda volt az elsőszülött, de neki kell vinni először,

mert előre mutat Júda törzsének áldozata majd annak az áldozatára, aki Júda törzséből fog jönni, aki fejedelmek Fejedelme, királyok Királya, és aki ezen a világon eddig a legnagyobb fejedelmi ajándékot vitte az oltárra: saját magát! Aki nem ezüsttálcát és arany csészét vitt, ahogy itt olvastuk, hanem önmagát adta engesztelő áldozatul.

És azt olvassuk a 7. fejezet végén, hogy bement Mózes, hogy beszéljen az Úrral, *„és hallotta annak szavát, aki szólt a fedél felől, amely van a bizonyság ládáján, a két kérub közül”*. Mert onnan beszélt hozzá. Mi lett ennek az áldozatnak a következménye? Mi lett ennek az odaszánásnak a drága ajándéka? Az, Testvérek, hogy Isten megszólalt, hogy Isten elkezdett beszélni! Ha odaviszed áldozatodat az Úr elé, ha kitárod szívedet az Úr előtt, ha azt mondod, amit Kálvin mondott, hogy *„szívemet égő áldozatul Neked adom, Uram”*, akkor megtapasztalod, hogy Isten beszélni fog hozzád! Akkor Isten meg fog szólalni! Akkor elkezdenek dalolni az igék! Akkor a Szentlélek megvilágosítja az értelmet, és Isten gazdagon közli veled kegyelmének gazdagságát. Ezzel fejeződik be a 4Mózes 7: *„mikor bement Mózes a gyülekezet sátrába, hogy szóljon Ővele, hallotta annak szavát, aki szólt”*. Mózes azért ment be, hogy szóljon az Úrhoz, de még mielőtt ezt tenné, már hallja azt, aki szól, aki beszél, aki megszólal. Igen, ennek az áldozatnak, ennek az ajándéknak ez lesz a következménye!

Ebben az áldozatban nemcsak ezek az arany- és ezüstedények vannak, hanem ott van mindig a bűnért való áldozat, ott van a kecskebak, mert másképp nem lehetne Istenhez közelíteni, Testvéreim, enélkül az engesztelő áldozat nélkül! Kívánom, hogy vidd áldozatodat az Úr elé! Először is te magadat add át Neki!

Egyszer egy missziói területen, ahol a misszionárius hirdette az igét, összegyűlt a gyülekezet, és a végén perselyeztek. Több helyen az a szokás, hogy egy-két presbiter körbeviszi a perselyt, és mindenki beleteszi a maga áldozatát. Odaérnek egyszer egy kislányhoz, aki azt kéri, hogy tegyék lejjebb a kosarat. A két presbiter nagyon csodálkozik, hogy miért kéri ezt a kislány, de azt mondja, hogy tegyék csak még lejjebb. Már egészen a földig teszik a kosarat, és akkor a kislány beleállt a kosárba, mert ő semmi mást nem tudott adni, csak magát, de ez elég, Testvérek! Hadd kérjem ma azt, hogy add át magad annak, aki odaadott mindent érted, aki a te Megváltód, szerelmes Krisztusod lett a Golgotán!

Te is kérd azt: Uram, fogadd el e bűnös szívet, hadd legyen mindenestől a Tied! *„Hát én elébed mit vigyek? Egész világ vajon mit ér? Fogadd el e bűnös szívet, S egész éltem kegyelmedért!”* (Hallelujah 241) Akkor lelkileg te is hasonló leszel ehhez a 12 törzshöz, akik akkor a szent sátorhoz vitték az ő ajándékukat. Akkor ma ugyanazt teszed, amit ők tettek, ha te lelkileg azt tudod mondani: *„Amint vagyok, sok bűn alatt, De hallva hívó hangodat, Ki értem áldozád magad: Fogadj el, Jézusom”*. Ezért vidd magad, Testvér, add oda magad, hogy el tudd mondani, amit az Énekek énekében olvasunk: *„szerelmesem enyém, s én az övé vagyok”!*

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Urunk, hogy egy ószövetségi istentisztelet megelevenedik előttünk lelkileg az Újszövetség fényében, annak lelki üzenete, örök tanítása megmarad, és szól hozzánk, elmondja nekünk, hogy mit kérsz tőlünk. Köszönjük, hogy mi is azt tudjuk hozni, ami Te kérsz. Te mondd meg, hogy mit kérsz, és Te azt mondtad: „*adjam, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én utaimat megőrizzék!*”! Ezért hadd kérjünk azokért, Urunk, most először, akik még nem adták magukat, akiket köt, s lehúz még régi csüggedésük, és talán már-már megindulnak, hogy Rád bízzák magukat, de talán azért nem tudják Rád bízni, mert nem adták oda magukat Neked. Vonj azért, Uram, sokakat még magadhoz, egyre közelebb, Szentlelked drága vonzásába kerüljön bele az emberi lélek és élet, aki hallja az ígét! Kérünk Téged, Úr Jézus Krisztus, vond oda a mi életünket is, hogy úgy legyünk, mint Pál apostol volt, meg az apostolok, meg a hívők, hogy „*semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem*”, mert szeretnénk mi is mindent odaszálni! Nem ezüst- és aranyedényeket szeretnénk vinni, hanem szívünk hódolatát, háláját, szánknak magasztalását és életünk dicséretét, Urunk!

És valóban, ezért a megváltásáért, ha ezt meghallottuk, megláttuk, ennek a kegyelmét a magunkévá tettük, akkor egész éltünk sem lesz elég zengni a Te dicséretet. Azt a szívet, amely érettünk megtöretett a Golgotán, és elvérezett, hogy mi vére által megtisztuljunk és megszabaduljunk. Csak megszabadított nép tud lelki életet élni, Urunk. Csak megszabadított nép között lakozol, ezért nem bocsátunk el, és ezért lakozz közöttünk, légy velünk minden napon, drága Urunk, a világ végezetéig!

Hadd hozzuk Eléd gyülekezetünket, hadd hozzuk Eléd a betegeinket, a szenvedőket, kórházban vagy odahaza fekvőket, gyógyító kegyelmedet árasz ki reájuk! Hadd hozzuk Eléd a szomorú szívűeket, megfáradtakat, megterhelteket, akiknek „nehéz az élet terhe, roskadozva” hordják azt, hadd tapasztalják meg azt, hogy „bús orcám Hozzá emelve, Jézusban lelek vigaszt”!

És hadd hozzuk Eléd ezt a nyomorult világot, Urunk, ezt az öntelt, önelégült, hitetlen, még mindig bűneiben lévő világot, amely nem akar Hozzád jönni, hogy élete legyen, amely nem akar megtérni, még a súlyos csapások alatt sem, inkább elviseli azt, inkább dühöng és lázong, minthogy azt mondaná: „Itt van szívem, Neked adom, Uram, Neked, ki alkotád.” Kérünk azért Téged, ha rajtunk tartod ostorodat, adj a Te hívő népednek kimenekedést, megoldást, könnyebbséget, és hadd kérjünk ezért a világot is! Urunk, kérünk Téged, hogy „*legyen meg a Te akaratod*”, és úgy bánj velünk, ahogy atyai szíved azt jónak látja! Engedd, hogy meglássuk, és boldogan elfogadjuk, hiszen tudjuk, hogy akik Téged szeretnek, „*minden javukra van!*”

Kérünk, hogy hallgasd meg könyörgésünket, amit most csöndben mondunk el Előtted!

Ámen.